

I Kosovo i siromaštvo

Imali smo do sada razne vruće parole: „I Kosovo i Evropa”; pa onda „I Kosovo i Rusija” (to su lepili radikali-natražnjaci po Beogradu i inače). Imamo i preambulu Koštunice dr Vojislava i Tadića Borisa u tom našem sumnjivo donetom Ustavu. Ukratko: hoćemo sve i odmah – i Kosovo.

Sada se pojavio predsednik Republike, građanin Tomislav Nikolić, s nadasve zanimljivom parolom. Građani Srbije, kaže Toma, radije će živeti u siromaštvu nego bez Kosova. Eto toliko da znaju ti razni strani ambasadori.

Toma Nikolić probija otvorena vrata: mi već živimo u siromaštvu, a bez Kosova. Njegova gromopucatelna izjava irelevantna je, čista tautologija. To ga ne ometa da najavi svoju ostavku ako iko ikada samo pokuša da Kosovo prizna ili već u tom pravcu, sve i da narod na referendumu tako odluči; može, ali bez njega, on se u tom slučaju povlači (što i nije tako loša ideja, kad čovek razmisli).

Sve je to, naravno, staroradikalska demagogija i nabusito lupetanje u panici. Panika nastaje zbog već dobro vidljivih manevara za marginalizaciju tog istog Tome Nikolića, koga će Vučić i njegov dvor pustiti niz vodu čim se ukaže prilika – ili čim priliku stvore, na čemu se radi. Briselski sporazum je tu gde je i ima da ga progutamo kad nam se bude reklo. Ako se to Tomi ne dopadne, kao što kaže – pa neka podnese ostavku; plakati u jastuk neće niko, osim možda Sande Rašković Ivić.

Nego, pustimo sada Tomina prenemaganja. Pitanje je zašto on uopšte ide s tim pričama u javnost i zašto se bez potrebe svađa sa ambasadorima. Misli li on stvarno da će tako sebi dići popularnost? Sprema li on nešto, kad mu odjednom treba to malo poena u javnosti, inače sitoju i presitoju Kosova? Hoće li ga ta isprazna kosovska retorika spasti iz Vučićevih čeljusti? Neće. Sve mi se nekako javlja da je o panici reč.

Kosovo smo razmotrili; da razmotrimo i siromaštvo. Kosovo, dakle, nemamo još od juna 1999, a siromaštvo, hvala lepo, imamo i dalje i još više. To se kaže duplo golo. Plate i penzije su nam već načeli. Ovih dana u parlamentu čujemo da se ministar Vujović i premijer Vučić naglo zanimaju za deviznu štednju građana, koja da stoji pasivna po bankama – umesto da se sve to dade državi. Sestre slatke i braćo moja u Hristu, to ne sluti na dobro. Ne verujem da će se neko usuditi da nas mami na novu Dafinu ili novog Jezdu, ama ove belosvetske banke umeju svašta da smisle. Ne bih sada da vas plašim i savetujem vam da aktivirate slamarice (oni bogatiji) i čarape (sirotinja), ali ovo ne sluti na dobro.

Nova parola bi bila „Ni pare, ni Kosovo”, ali niko vam to neće reći.